

Η ΜΑΓΕΥΜΕΝΗ ΑΧΛΑΔΙΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Ὁ τρίτος ὅρος ἦτο δυσκολώτερος. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ τίποτε δὲν εἶνε ἀδύνατον εἰς ὅσους ἔχουν πνεῦμα καὶ ἔρωτα σφοδρὸν, ἐνόμισεν ὅτι εὖρε μέσον νὰ τὸν ἐκτελέσῃ καὶ τοῦτον. Ὁ Νικόστρατος εἶχε δύο νεαροὺς ἀκολούθους, ἐξ εὐγενοῦς οἰκογενείας, τοὺς ὁποίους παρέδωσαν πρὸς αὐτὸν ὅπως τοὺς μορφώσῃ καλοὺς αὐλικούς· ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ἦτο οἰνοχόος του, ὁ δ' ἄλλος ἐπιμελητὴς τῆς τραπέζης του. Ἡ κυρία ἔπεισεν αὐτοὺς ὅτι τὸ στόμα των ἐμύριζε, καὶ τοὺς παρήγγειλε νὰ κρατῶσιν ὅσον ἡδύναντο πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν κεφαλὴν των, ὅταν ὑπηρετοῦν τὸν κύριόν των· συγχρόνως δὲ τοὺς συνέστησε νὰ μὴ εἰπουν τίποτε εἰς κανένα. Οἱ ἀκόλουθοι ἐξετέλεσαν τὴν δοθεῖσαν εἰς αὐτοὺς διαταγὴν, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ Λυδία λέγει πρὸς τὸν σύζυγόν της:

— Παρετῆρησες, πῶς ἀποσύρουν τὸ πρόσωπόν των οἱ ἀκόλουθοί σου, ὅταν ἔρχονται πλησίον σου;

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Νικόστρατος, καὶ πολλὰς φορὰς ἀπεφάσισα νὰ τοὺς ἐρωτήσω.

— Ὅχι, ὄχι, μὴν τοὺς ἐρωτᾷς, ἐξηκολούθησεν ἡ Λυδία, θὰ σοῦ τὸ εἰπῶ ἐγώ. Εἶνε ἀρκετὸς καιρὸς ποῦ τὸ παρετῆρησα· ἀλλ' ἀπὸ φόβον μήπως σὲ λυπήσω δὲν ἠθέλησα νὰ σοῦ κάμω λόγον. Ἀλλὰ τώρα ποῦ ἤρχισαν νὰ τὸ ἐννοοῦν καὶ οἱ ἄλλοι, πρέπει νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ. Μάθε λοιπὸν ὅτι τὸ στόμα σου βρωμᾷ φρικτὰ· δὲν εἰξεύρω διὰ ποίαν αἰτίαν, ἀλλὰ σοῦ ὁμολογῶ ὅτι εἶνε παρὰ πολὺ δυσάρεστον, πρὸ πάντων δι' ἄνθρωπον ὥσάν ἐσὲ ποῦ συναναστρέφεσαι μὲ τόσον ἐκλεκτοὺς ἀνθρώπους. Πρέπει νὰ δοκιμάσωμεν ἂν εἶνε δυνατόν νὰ τὴν παύσωμεν αὐτὴν τὴν βρώμα.

— Ἴσως θὰ προέρχεται ἀπὸ κανένα δόντι χαλασμένο, εἶπεν ὁ Νικόστρατος.

— Πιθανόν, εἶπεν ἡ κυρία· ἀλλ' εἶνε εὐκόλον νὰ βεβαιωθοῦμεν.

Καὶ ἐπὶ τούτῳ ὁδηγεῖ αὐτὸν πλησίον τοῦ παραθύρου καὶ τῷ λέγει ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του.

— Θεέ μου! τί δυσωδία! ἀνακραῖζει. Ἐχεις ἓνα δόντι ὄχι μόνον χαλασμένο, ἀλλὰ σάπιο ἐντελῶς· ἀπορῶ πῶς εἰμώρησες καὶ τὸ ὑπέφερες τόσον καιρόν. Ἄν δὲν τὸ βγάλῃς εἰς τὴν στιγμὴν θὰ σοῦ χαλάσῃ καὶ τὰ ἄλλα.

— Ἀμέσως, εἶπεν ὁ Νικόστρατος, θὰ στείλω νὰ φωνάξουν ἓνα ὀδοντοίατρό.

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη, ἀποκρίνεται ἡ κυρία. Θὰ σοῦ τὸ βγάλω ἐγὼ δίχως νὰ τὸ καταλάβῃς. Αὐτοὶ οἱ ἱατροὶ εἶνε δῆμιοι, θὰ σὲ κάμουν νὰ ὑποφέρῃς, καὶ ἐγὼ δὲν εἰμώρω νὰ σὲ βλέπω νὰ βασανίζεσαι εἰς τὰ χέρια των· ἄφησέ με νὰ δοκιμάσω· ἂν σοῦ φανῇ ὅτι σὲ πονῶ πολὺ, παύω εἰς τὴν στιγμὴν αὐτὴν τὴν εὐγένειαν τοῦλάχιστον δὲν θὰ σοῦ τὴν κάμῃ ποτὲ ἓνας δοντοβγάλτης. Τώρα πρέπει νὰ βροῦμεν μιὰ δοντάγρα.

Ὅταν τὴν ἔφεραν, διέταξεν ὅλους νὰ ἐξέλθωσιν ἀπὸ τὸ οἶκον τοῦ συζύγου της, ἐκτὸς μόνον τῆς Λούσκας, ἣν διέταξε νὰ κλείσῃ τὴν θύραν τοῦ δωματίου. Ὅπως ἐπιτύχῃ ὅσον τὸ δυνατόν καλλίτερα τὴν ἐγχείρισιν, εἶπεν

εἰς τὸν σύζυγόν της νὰ ἐξαπλωθῇ ἐπὶ ἐνὸς καθίσματος, εἰς δὲ τὴν θαλαμηπόλον της νὰ τὸν κρατῇ καλὰ ὅπως μὴ δύναται νὰ κινήται. Ἐπειτα, ἄφ' οὗ ἤνοιξεν ὁ Νικόστρατος τὸ στόμα του, προσαρμόζει τὴν ὀδοντάγραν εἰς ἓνα τῶν ὑγιεινέστερων ὀδόντων του, καὶ τοῦ τὸν ἐκβάλλει σύρουσα αὐτὸν μεθ' ὀρμῆς, ἐν ᾧ ὁ σύζυγός της ἐξέβαλλε κραυγὰς ὀδυνηράς. Ὁ δυστυχὴς παραζαλισθεὶς ἀπὸ τοὺς πόνους, ἔφερεν ἀμέσως τὴν χεῖρά του εἰς τὴν παρειάν του καὶ ἔδωκε καιρὸν εἰς τὴν σύζυγόν του νὰ κρύψῃ τὸν ὀδόντα, τὸν ὁποῖον τοῦ ἐξέβαλε, καὶ νὰ τοῦ παρουσιάσῃ ἓνα ἄλλον σάπιον, τὸν ὁποῖον ἐπρονόησε νὰ προμηθευθῇ.

— Νὰ, κύτταξε, τῷ λέγει, τί εἶχες τόσον καιρὸν μέσα εἰς τὸ στόμα σου. Δίχως ἄλλο τὸ δόντι αὐτὸ θὰ σοῦ χαλοῦσε καὶ ὅλα τὰ ἄλλα, ἂν δὲν σοῦ τὸ ἐβγάλα.

Ἡ θεὰ τοιοῦτου σεσηπότος καὶ μαύρου ὀδόντος, παρηγόρησε τὸν ταλαίπωρον διὰ τὸν πόνον τὸν ὁποῖον εἶχεν ὑποφέρει καὶ ὑπέφερεν ἀκόμη. Ἀφ' οὗ ἔπτυσσε πολὺ αἷμα, καὶ ἔλαβε δυναμωτικὸν τι φάρμακον ἐξῆλθε τοῦ δωματίου καὶ ὑπῆγε νὰ πέσῃ εἰς τὴν κλίνην του. Ἡ σύζυγός του, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, ἔστειλε τὸν ὀδόντα εἰς τὸν Πύρρον. Οὗτος δὲ μὴ δυνάμενος πλέον ν' ἀμφιβάλλῃ περὶ τῶν αἰσθημάτων τῆς κυρίας του, τῇ ἀνήγγειλεν ὅτι ἦτο ἑτοιμὸς νὰ πράξῃ ὅ,τι αὕτη ἐπεθύμει.

Ἡ ὠραία Λυδία, ἣτις κατεφλέγετο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ παρασχῇ εἰς αὐτὸν τὰς ἐκφραστικώτερας ἀποδείξεις τοῦ ἔρωτός της, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν αἱ στιγμαὶ ἐφαίνοντο αἰῶνες, ἐσχέπετο πλέον πῶς νὰ εὕρῃ τρόπον νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ πάθος τῆς ἐνώπιον τοῦ συζύγου της. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, προσεποιήθη ὅτι εἶνε ἀδιάθετος. Ἡ θαλαμηπόλος της ἐμύνησε τὸν Πύρρον τί πρόσωπον ἔπρεπε νὰ παίξῃ. Μετέβη νὰ ἴδῃ τὴν κυρίαν τὸ δειλινόν, καθ' ἣν ὥραν ὁ κύριος συνείχιζε νὰ τὴν ἐπισκέπτηται. Μόλις ἔφθασαν καὶ οἱ δύο, ἡ Λυδία ἐξέφρασε μεγάλην ἐπιθυμίαν ν' ἀναπνεύσῃ τὸν ἀέρα τοῦ κήπου, καὶ τοὺς παρεκάλεσε νὰ λάβουν τὸν κόπον νὰ τὴν καταβιβάσουν. Ὁ Νικόστρατος τὴν ἔλαβεν ἀπὸ τὸ ἐν μέρος, ὁ Πύρρος ἀπὸ τὸ ἄλλο, καὶ τὴν ἔφεραν οὕτω εἰς τὸν κήπον κατώθεν μιᾶς ὠραίας ἀχλαδιᾶς, ὅπου ἐκάθισαν καὶ οἱ τρεῖς ἐπὶ χλοερῷ τάπητος. Μετ' ὀλίγας στιγμᾶς, ἡ Λυδία ἐζήτησε νὰ φάγῃ ἀχλάδια. Παρεκάλεσε τὸν Πύρρον ν' ἀναβῇ ἐπὶ τοῦ δένδρου καὶ νὰ τῇ κόψῃ τὰ ὠριμώτερα. Ὁ Πύρρος ὑπήκουσε, καὶ μόλις ἀνέβη ἐπὶ τῆς ἀχλαδιᾶς, προσποιούμενος ὅτι βλέπει τὸν κύριόν του θεωρῶντα τὴν σύζυγόν του, φωνάζει: Πῶς, κύριε, ἐμπρός μου· τί εἶν' αὐτὰ τὰ πράγματα! καὶ σὺ, κυρία, δὲν ἐντρέπεσαι; Βέβαια, τὸ βλέπω, ἔχεινες ἀμέσως καλὰ. Ἐλα, φθάνει· αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν γίνονται ἐμπρὸς εἰς ἄλλους· αἱ νύκτες δὲν σὰς φθάνουν; εἶνε ἀνάγκη νὰ καταβῇτε εἰς τὸν κήπον δι' αὐτὰ τὰ πράγματα;

— Τί λέγει αὐτός; λέγει ἡ σύζυγος πρὸς τὸν σύζυγόν της· τοῦστριψε ἡ βίδα;

— Ὅχι, κυρία, δὲν εἶμαι τρελλός· ἐγὼ βλέπω καλὰ τί βλέπω.

— Δίχως ἄλλο ὄνειρεύεσαι, τῷ λέγει ὁ Νικόστρατος, γελῶν διὰ τὴν ιδέαν του.

— Δὲν ὄνειρεύομαι κύριε, καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι οὔτε σὺ δὲν ὄνειρεύεσαι. Ἀλλ' ἂν ἐμένα δὲν μ' ἐντρέπεσθε, καὶ οἱ δύο σὰς ἔπρεπε νὰ ἐντραπήτε τὸν ἴδιον ἐαυτόν σας καὶ νὰ ἀπομακρυνθῇτε λιγάκι, ἄφ' οὗ τόσον πολὺ ἐπιθυ-

μεῖτε νὰ κάμετε ὅ,τι κάμετε. Διάβολε! τί μανία! ποτὲ δὲν ἐφάνταζόμην ὅτι εἶχατε τόσην ζωηρότητα. Ἄν ἐκου νοῦσα μὲ τόσην δύναμιν τὴν ἀχλαδιά, οὔτε ἓνα ἀχλαδί δὲν θὰ τῆς ἔμενε.

— Τί σημαίνουν αὐτά; λέγει τότε ἡ κυρία, εἶνε δυνατόν νὰ νομίζῃ πῶς κάνομεν ὅ,τι λέγει; Μὰ τὴν ἀλήθειαν ἂν ἤμην καλλίτερα, θ' ἀνέβαινα ἐπάνω εἰς τὸ δένδρον διὰ νὰ ἰδῶ τί νομίζει αὐτὸς πῶς βλέπει.

— Πίστευσε, κυρία, ὅτι τᾶχω σωστὰ, καὶ ὅτι δὲν μὲ ἀπατοῦν τὰ μάτια μου.

— Ἐλα, κατέβα κάτω, λέγει ὁ σύζυγος, κατέβα, σοῦ λέγω, καὶ θὰ ἰδῇς ἂν ἔβλεπες σωστὰ ἀπ' ἐκεῖ ἐπάνω.

— Ὁμολογῶ, εἶπεν ὁ Πύρρος, ἀπ' οὗ κατέβη, ὅτι δὲν τὴν χαϊδεύεις τώρα τὴν κυρία· καὶ ὅμως ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι πρὸ ὀλίγου τὴν ἐχαϊδεύεις καὶ ὅτι σὲ εἶδα, ἐν ᾧ κατέβαινα, ὅτι ἀπεμακρύνθης ἀπὸ τὴν κυρίαν καὶ ἐστάθης ἐδῶ ὅπου εἶσαι τώρα.

— Ὁνειρεύεσαι, τῷ λέγει ὁ Νικόστρατος· ἀπ' ὅτου ἀνέβης εἰς τὴν ἀχλαδιά δὲν ἐκινήθην ἀπὸ τὴν θέσιν μου.

— Ἄν εἶνε ἔτσι, ἐπανελάθεν ὁ Πύρρος, τότε δίχως ἄλλο ἡ ἀχλαδιά αὐτὴ εἶνε μαγευμένη· διότι σὲ ὀρκίζομαι, ὅτι εἶδα, εἶδα καλὰ, ὅσα σοῦ λέγω πῶς εἶδα.

Ὁ Νικόστρατος, ἐκπληκτος, καὶ πεισθεὶς ἐκ τῆς σοβαρότητος μὲ τὴν ὁποίαν τοῦ τὰ διηγείτο, ὅτι ἀληθῆ ἦσαν ὅσα τῷ διηγείτο ὁ ἐπιστάτης, ἠθέλησε νὰ ἰδῇ ὁ ἴδιος ἂν ἡ ἀχλαδιά εἶνε πραγματικῶς μαγευμένη, καὶ τί ἀποτέλεσμα θὰ προξενήσῃ εἰς αὐτόν.

— Θ' ἀνέβῃ, εἶπε.

Ἀναβαίνει πράγματι· ἀλλὰ μόλις ἀνέβη, ὁ Πύρρος καὶ ἡ κυρία ἤρχισαν τὸ παιγνίδιον.

— Τί κάμνεις κυρία; καὶ σὺ, Πύρρε, ἔτσι σέβεσαι τὸν κύριόν σου;

Μάτην οἱ ἔρασται τῷ ἀπεκρίνοντο ὅτι ἐκάθηντο εἰς τὴν θέσιν των, κατέβη μετὰ σπουδῆς, βλέπων αὐτοὺς οὕτω συνταρασσομένους· ἀλλ' ὅσον ταχέως καὶ ἂν κατέβη δὲν κατῴρθωσε νὰ συλλάβῃ αὐτοὺς ἐπ' αὐτοφῶρῳ· ἕκαστος εἶχεν ἐπιστρέψει εἰς τὴν θέσιν του.

— Πῶς! κυρία! τοιαύτην ὕβριν ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια μου! καὶ σὺ ἀλιτῆριε!...

— ὦ! βέβαια, εἶπεν ὁ Πύρρος ὁμολογῶ ὅτι καὶ ὁ ἓνας καὶ ὁ ἄλλος ἐκάθεσθε ἥσυχα ὅταν ἤμην ἐπάνω εἰς τὴν ἀχλαδιά, καὶ ὅτι ἦτον ἀπλῆ μαγεία ὅτι ἔβλεπα. Ἀκόμη περισσότερον μὲ πείθει εἰς τοῦτο καὶ τὸ ὅτι ὁ κύριος ἐνόμισεν ὅτι εἶδε πρᾶγμα τὸ ὅποιον δὲν ἔγεινε.

— Δὲν σ' ὠφελοῦν αἱ δικαιολογίαι· ὅ,τι εἶδα ἐγὼ δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε μαγεία.

— Εἶσαι μὰ τὴν ἀλήθειαν, κύριε, τρελλὸς ὅσον καὶ ὁ Πύρρος, εἶπεν ἡ κυρία· ἂν πιστεύσω ὅτι ἔχεις τοιαύτας ιδέας δι' ἐμὲ, θὰ δυσχερεστῇ σπουδαίως.

— Πῶς! κύριε, ὑβρίζετε διὰ τοιαύτην αἰσχροτήτητα τὴν κυρίαν ἡ ὁποία εἶνε ἡ τιμιότης, ἡ ἀρετὴ προσωποποιημένη! Τὸ κατ' ἐμὲ, οὔτε θὰ ζητήσω κἂν νὰ δικαιολογηθῶ. Μάρτυς μου ὁ Θεὸς ὅτι θὰ ὑπέφερα μᾶλλον χιλίους θανάτους παρὰ νὰ ἀφήσω νὰ διέλθῃ ἀπὸ τὸν νοῦν μου τοιαύτη ἰδέα, καὶ νὰ τὴν ἐκτελέσω μάλιστα ἐμπρὸς σου. Τώρα βλέπω ὀλοφάνερα ὅτι ἡ ἀχλαδιά πταίει. Τώρα ποῦ ἀνέβηκες καὶ σὺ ὁ ἴδιος καὶ νομίζεις ὅτι εἶδες αὐτὸ τὸ ὅποιον σὲ δυσχερεστεῖ τόσον πολὺ, ἐνθυμούμαι τί εἶχα ἰδεῖ καὶ ἐγώ. Εἰμποροῦσα νὰ ὀρκισθῶ ὅτι σᾶς εἶδα καὶ τοὺς δύο σας εἰς τὸν ἀσεμνότερον ἐναγκαλισμόν.

— Εἶνε δυνατόν, εἶπε κατόπιν ἡ κυρία ἐγερθεῖσα καὶ προσποιουμένη τὴν δυσχερεστημένην ὅπως καλλίτερον μεταπίσῃ τὸν σύζυγόν της· εἶνε δυνατόν, ἀπ' οὗ μὲ γνωρίζεις πρὸ τόσου καιροῦ, νὰ ὑποθέσῃς ὅτι εἰμπορῶ νὰ κάμω τοιοῦτο πρᾶγμα; Μὲ νομίζεις τόσον ἀνόητον, ὥστε νὰ τολήσω νὰ σὲ ἀπατήσω ἐμειρὸς εἰς τὰ μάτια σου; Ἔσο βέβαιος, ὅτι ἂν εἶχα τὴν ἐλαχίστην ἐπιθυμίαν, δὲν θὰ μοῦ ἔλειπαν εὐκαιρίαι καὶ χωρὶς μάλιστα νὰ καταλάβῃς τίποτε.

Ὁ Νικόστρατος ἔγεινε λογικώτερος. Δὲν ἠδύνατο νὰ πεισθῇ ὅτι ἡ σύζυγός του καὶ ὁ ἐπιστάτης του θὰ ἐτόλμων νὰ φθάσωσιν εἰς τόσην θρασύτητα. Τοῖς ἐζήτησε συγγνώμην, καὶ ἤρχισεν ἔπειτα νὰ τοῖς ὁμιλῇ περὶ τοῦ παραδόξου αὐτοῦ ἐπεισοδίου καὶ πόσον διαφορετικὰ ἔβλεπε κανεὶς τὰ πράγματα ὅταν εὕρισκετο ἐπάνω εἰς τὴν ἀχλαδιάν. Ἀλλ' ἡ κυρία, ἥτις ἐξηκολούθει προσποιουμένη τὴν δυσχερεστημένην διὰ τὴν κακὴν ιδέαν τὴν ὁποίαν ὁ σύζυγός της εἶχε περὶ τῆς πρὸς αὐτὸν πίστεώς της:

— Ἀπ' οὗ αὐτὴ ἡ κατηραμένη ἀχλαδιά, εἶπε, γίνεται αἰτία νὰ βλέπετε σεῖς οἱ ἄνδρες τόσον δυσάρεστα πράγματα, δὲν θέλω νὰ μὲ βλάβῃ περισσότερον, οὔτε καμμίαν ἄλλην γυναῖκα.

Εἶτα ἀποταθεῖσα πρὸς τὸν Πύρρον:

— Πήγαινε, πάρε τὴν ἀξίνην, καὶ κόψε τὴν νὰ τὴν κάψωμεν· μολονότι θὰ ἦταν καλλίτερα νὰ τὴν κτυποῦσα εἰς τὸ κεφάλι τοῦ ἀνδρός μου, διὰ νὰ τοῦ μάθω νὰ ἐκτιμᾷ καλλίτερα τὴν τιμιότητά της γυναικὸς του, καὶ τὴν ἰδικήν σου. Ναι, κύριε, ἐξηκολούθησεν ἀποτεينوμένη πρὸς τὸν σύζυγόν της, ἤξιζες νὰ τιμωρηθῇς διὰ τὴν ἀδικίαν τὴν ὁποίαν ἔκαμες. Ἀκόμη ἀπορῶ διὰ τὴν τύφλωσίν σου. Ὅταν πρόκηται νὰ σχηματίσῃς ιδέαν, διὰ τὴν γυναῖκά σου, δὲν πρέπει νὰ πιστεύῃς πλέον τοὺς ὀφθαλμούς σου.

Ὁ Πύρρος λαβὼν πέλεκυν, κατέρριψε παρευθὺς χαμαὶ τὴν ἀχλαδιάν. Τότε ἡ ὠραία Λυδία στραφεῖσα πρὸς τὸν Νικόστρατον:

— Ἀπ' οὗ βλέπω κατὰ γῆς, τῷ εἶπε, τὴν ἐχθρὰν τῆς ἀρετῆς μου, λησμονῶ τὴν ἀγανάκτησίν μου. Σὲ συγχωρῶ, τῷ εἶπε μετὰ γλυκύτητος, καὶ πρόσεχε τοῦ λοιποῦ νὰ ἔχῃς καλλιτέραν ιδέαν περὶ τῆς συζύγου σου, ἡ ὁποία σὲ ἀγαπᾷ χιλιάκις περισσότερον παρ' ὅσον ἀξίζεις.

Ὁ σύζυγος ἐθεώρησεν ἑαυτὸν πολὺ εὐτυχῇ ὅτι ἡ σύζυγός του ἐλησμόνησε τὴν προσβολὴν τὴν ὁποίαν τῆς ἔκαμε. Ἐζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τὸν Πύρρον, διότι ὑποπτεύθη τὴν πρὸς αὐτὸν πίστιν του· καὶ οἱ τρεῖς ἱκανοποιημένοι ἐπέστρεψαν εἰς τὴν οἰκίαν.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ ἀγαθὸς οὗτος σύζυγος ἐβασανίσθη, ἐπροδόθη, καὶ ἐνεπαίχθη ὑπὸ τῆς συζύγου του. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας δ' ἐκεῖνης αὕτη ἐζῆσεν ἐν οἰκειότητι μετὰ τοῦ Πύρρου, ἐπαναλαμβάνουσα μετ' αὐτοῦ μετὰ περισσότεράς ἐλευθερίας καὶ τέρψεως τὴν ὑπὸ τὴν ἀχλαδιὰν σκηνήν.

Μαργιόλος

(Ἐκ τῶν διηγημάτων τοῦ ΒΟΚΚΑΚΙΟΥ)